

Skaidri rudens popietė Čikagoje. Retai tokios pasitaiko. Saulė švietė puikiame mėlyname danguje. Iš tolo žiūrint, miesto dangoraižiai, aiškiai atskiriami, priminė išmėtytas vaiko kaladėles. Buvo vėsu, bet dar ne baisiai šalta. Mičigano ežero bangos trenkėsi į cementinę pakrantę. Vėjas mėtinėjo popiergalius ir įvairiaspalvius lapus.

Šarūnė Klevaitė su savo drauge Kristina Alkyte vaikščiojo šaligatviu, palei ežerą, miesto centre. Jos buvo atvykusios Čikagon į lietuvių jaunimo suvažiavimą ir šiandieną, jam užsibaigus, ruošėsi važiuoti namo. Mergaitės, draugės nuo pat mažens, lankė paskutinę gimnazijos klasę Bridgeview miesto gimnazijoje. Šarūnė, aukšta tamsiaplaukė, žaliom akim. Jos draugė Kristina irgi aukšta, bet mėlynakė, garbanotais šviesiais plaukais.

Užrakinusios savo lagaminus traukinių stotyje,

jos nutarė pasivaikščioti mieste ir pasidairyti, nes traukinys išvažiuos tik penktą valandą, o suvažiavimas pasibaigė tuoj po pietų. Abi džiaugėsi gražia diena.

— Suvažiavimas gražiai praėjo, ar ne? — klausė Kristina. — Truputį gaila, kad paskutiniai kalbėtojai negalėjo atvažiuoti.

— Taip, tačiau, antra vertus, džiaugiuosi, nes kitaip nebūtumėme turėjusios progos šiandieną pasidžiaugti Čikaga. Suvažiavimo programa buvo visai užpildyta — buvo daug įdomių diskusijų, naujų veidų, — atsakė Šarūnė. — Būtų buvę gaila praleisti diskusijas ar net vieną darbo būrelį.

— O, taip! — sutiko Kristina. — Ir dar įdomiau, šį kartą buvo daugiau žmonių iš kitų miestų, ne vien iš Čikagos! Kiek naujų draugų ir draugių sutikome!

Šarūnė nusišypsojo, stabtelėjo ir, apsisukdama vietoje, tarė:

— Maniau, kad išvažiuosiu iš Čikagos nepamačiusi Mičigano ežero, nepasisveikinusi su savo mėgstamaisiais liūtais, kurie stovi sargyboje prieš Dailės institutą... Ar manai...

Staiga Šarūnės atsakymas buvo nukirstas. Prabėgantis jaunuolis, maždaug keturiolikos metų amžiaus, apsiavęs žaliais sportbačiais ir nešinas „Adidas“ mankštos maišu, baimingai atsigręžęs per petį į du, jį besivejančius, vyrus, įpuolė į mergaites, ir visi trys parvirto ant šaligatvio!

Berniukas greit atsistojo, ir, vėl pagriebę savo maišą, pradėjo bėgti toliau. Po poros žingsnių jis stab-

telėjo, lyg norėdamas joms padėti, tačiau, pamatęs, kad vijikai jau beviak ant kulnų, tik spėjo ištartti „atsiprašau!” ir nubėjo toliau.

Mergaitės nustebusios žiūrėjo viena į kitą.

2

Šarūnė atsigavo pirmoji. Ji tuoj pasitikrino, ar vaikas, jas parstūmęs, nebuvo pagriebęs jų rankinukų. Ji žinojo, kad dažnai plėšikai paslepia savo tikslą kokia neva nelaime ir tada sąmyšyje apvagia žmones. Ji atsistojo ir, padėjusi Kristinai atsistoti, pažiūrėjo, ar vyrai buvo jaunuolį pagriebę. Atrodė, kad ne. Atsigrėžusi atgal, ji matė, kad Kristina krovė daiktus atgal į savo rankinuką, kuris nukritęs atsidarė. Kristina, pažiūrėjusi į Šarūnę, aiktelėjo:

— Šarūne! Žiūrėk į savo kelį!

Šarūnė pasilenkė ir pažiūrėjo. Pro sudraskytas kelnas buvo matyti gerokai nubrūžintas kelis.

— Po šimts pypkių! Naujos kelnės! Ir dar išeiginės! Jokių būdu negalėsiu sulopyti!

Arčiau apžiūrėjus kelį, pamatė, kad iš jo sunkėsi kraujas.

— Eikš, einame atsisėsti ant to suolo, — pasiūlė Kristina. — Ar gali paeiti?

Šarūnė, sukandusi dantis, palingavo galva. Kristina padavė Šarūnei nosinaite, kad nušluostytų kraują. Po poros minučių ji padavė Šarūnei vaistų ir lipinuką užklijuoti žaizdai.

— Dabar aišku, kodėl tas tavo rankinukas visada toks sunkus! Tu visur nešiesi vaistinę! — Šarūnė bandė pajuokauti.

— Šarūne, ar dabar geriau? Reikėtų tą tavo keli nuplauti, bet čia nėra niekur vandens, — atsiliepė apsidairiusi Kristina. Ji buvo pripratusi prie panašių atsitikimų. Jei ne Šarūnė, tai jos jaunesnysis brolis Tadas visuomet susižeis kur nors visai netinkamoje aplinkoje.

Mergaitės dar pasėdėjo, truputį pailsėjo ir paskui pamažu nuėjo link traukinių stoties.

* * *

Stotyje bruzdėjo minios žmonių. Kaip visuose keliavimo punktuose, žmonės skubėdami tempė lagaminus, įvairius maišus ir kitus kelionės reikmenis. Vieni iškeldami, verkdami atsisveikino, kitur buvo galima matyti džiaugsmingus susitikimus su naujai atvykusiais. Maži vaikai, pasprukę nuo tėvų, lakstė ir džiaugėsi stoties mišinyje. Ilgos eilės keleivių laukė prie bilietų pardavimo langelių.

* * *

Mergaitės atsiėmė savo daiktus iš keleiviams parūpintų užrakinamų metalinių spintelių ir sukrovė visus savo maišus į krūvą prie tuščio suolo. Kristina atsisėdo, o Šarūnė, išsiėmusi iš kuprinės kitą porą kelnių, nuėjo į moterų prausyklą persirengti. Kristina, palikusi viena, pradėjo vartyti suvažiavime išgytus padalus.

* * *

Kitoje stoties pusėje, jaunas vyrukas su „Adidas“ mankštos maišu rankoje nervingai žvalgėsi aplink. Staiga jis pastebėjo Kristiną, išigilinusią į skaitymą, ir šalia jos krūvą lagaminų, su atvira Šarūnės kuprine viršuje. Lyg padaręs sprendimą, jis palingavo galva, užsimaukšlino kepurę ir pasistatė lietpalčio apykaklę. Apsidairęs ir užsitikrinęs, kad niekas į jį nekreipia dėmesio, įsimaišė į keliautojų sūkurį ir, perėjęs skersai laukiamąją salę, atsirado už to suolo, ant kurio sėdėjo Kristina. Priėjęs prie maišų krūvos, jis kažką giliai įkišo į Šarūnės atidara maišą ir atsargiai užtraukė užtrauktuką. Perskaitęs etiketėje adresą, jis vėl palingavo galva. Išsiėmęs iš kišenės peilį, greitai nupjovė odinę adresą etiketę, įsikišo ją į kišenę ir apsisukęs nuskubėjo.